RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 224.090 van 26 juni 2013
in de zaak A. 205.166/XIV-34.293

In zake : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kathleen Dassen
kantoor houdend te 2070 Burcht
Pastoor Coplaan 241
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.750 van 7 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8644 van 14 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katelijne Van Bellingen, die loco advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 16 december 2010 België binnen en verklaren zich op 20 december 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 januari 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 februari 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 7 mei 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op.

Zij zetten in de memorie van wederantwoord uiteen dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending hebben ingeroepen van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doch dat in het bestreden arrest niet is gemotiveerd of die beginselen met de aanvankelijk bestreden beslissingen werden geschonden. Daarom achten de verzoekers artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet geschonden. Ieder middel moet immers worden beantwoord, niet noodzakelijk punt voor punt, maar uit het geheel van de motieven moet blijken waarom de rechter een middel aanneemt of verwerpt.

Volgens de verzoekers blijkt uit de motivering van het bestreden arrest dat geen uitspraak over de door hen aangehaalde schendingen wordt gedaan, vermits nergens naar de bewuste algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt verwezen, laat staan dat er uitspraak over wordt gedaan. Zij achten het niet afdoende te verwijzen naar de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen omdat op die wijze altijd de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden overgenomen, zonder uitspraak over de tegenargumenten van de verzoekers te doen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet die tegenargumenten onderzoeken en motiveren waarom ze al dan niet worden aangenomen zodat de verzoekers weten waarom de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend of geweigerd.

De verzoekers besluiten dat zij niet akkoord gingen met de motieven in de op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet genomen beschikking, dat zij hebben gevraagd om te worden gehoord en dat zij dan nogmaals hun standpunt hebben uiteengezet, zodat niet kan worden voorgehouden dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade hebben aangetoond.

Beoordeling

5.1. Om aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen te voldoen, dient de rechter in principe op ieder middel van een verzoeker te antwoorden. Aan die motiveringsplicht is voldaan indien uit het geheel van de motieven blijkt waarom dat middel wordt verworpen, ook al is niet ieder punt ervan afzonderlijk beantwoord.

Te dezen hadden de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteengezet waarom zij inhoudelijk niet akkoord gingen met de aanvankelijk bestreden beslissingen om vervolgens te besluiten dat deze beslissingen dan ook “een schending zijn van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

In het bestreden arrest worden de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen voor de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus samengevat, waarna wordt geoordeeld dat de verzoekers “er niet in (slagen) concrete elementen aan te halen die de motieven van de bestreden beslissingen kunnen weerleggen, maar zich beperken tot het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het uiteenzetten van theoretische beschouwingen” en dat zij “zich ter terechtzitting (beperken) tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het verwijzen naar hun verzoekschrift”.

Uit die motivering blijkt duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit het betoog van de verzoekers, dus ook uit de aangevoerde schending van een aantal algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet tot de gegrondheid van het beroep en een hervorming van de bestreden beslissingen besluit. Enkel uit het feit dat die algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet als dusdanig in het bestreden arrest worden vermeld en afzonderlijk worden behandeld, blijkt in die omstandigheden geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht. De verzoekers geven niet aan met welke concrete argumenten de eerste rechter ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden om tot de verwerping van hun kritiek te besluiten en het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe dat zelf in de plaats van de verzoekers na te gaan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.2. Waar de verzoekers nog toevoegen dat niet kan worden voorgehouden dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zouden hebben aangetoond, vragen zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 700 euro, elk voor één vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**